

РЕШЕНИЕ

№ 7333

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7370** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс(АПК).

Делото е образувано по жалба на А. Е. М., [дата на раждане] , гражданин на Турция, против отказ за издаване на виза тип „D“ изх. №23004174 от 05.07.2023г. на консула на Р.България в [населено място], Турция

Жалбоподателката оспорва административния акт като незаконосъобразен и постановен при нарушение на изискването за форма-чл.59, ал.2 АПК, при липса на мотиви. В акта не са изложени конкретни факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за издаването му, не е посочена конкретната хипотеза на чл.10, ал.1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ. Твърди, че е нарушено правото ѝ на личен живот, като се позовава на чл.8, т.2 от ЕКПЧ. Моли за отмяна на оспорения отказ.

В съдебно заседание, жалбоподателката редовно призована не се явява, представлява се от адв. М., която поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Ответникът- Съветник консул при З. на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, взема становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Софийска градска прокуратура, уведомена не изпраща представител и не взема становище.

От фактическа страна.

Жалбоподателката е подала заявление за издаване на виза тип D, с рег.№ 23004174/04.05.2023г., на основание чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ.

Приложени са и приети като част от административната преписка декларация от М. от 20.04.2023г.с която е заявила адрес в България, на който трайно ще се установи; декларация от М. от 20.04.2023г. относно сключен граждански брак и представено удостоверение в т.см.; декларация от М. от 20.04.2023г. относно издръжката на роденото от брака дете и представено удостоверение за раждане на дете. Представени са и договор за наем на жилище, открита банкова сметка в страната.

На 05.07.2023г. на жалбоподателката е връчен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартният формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал.1, т.17 И Т.23 от ЗЧРБ. За фактически основания за отказа е посочено: „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, или транзитно преминаване или летищен транзит“, както и „представила документ с невярно съдържание“.

Правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 16.01.2023г.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира и обосновава засягане правата му по чл. 8 ЕКПЧ, поради което жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

По съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно Заповед № 1/06.01.2022г. на генерален консул в И..

Отказът е издаден в писмена форма, като лаконично са посочени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „бележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за

издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - "Наредбата"/ НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалваният административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита“.

Основателно е възражението за немотивираност на оспорения акт. Направеното изявление в мотивите на административния орган не е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ, срещу които е изложил съображения в жалбата. Не е изпълнено специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура, а отделно от това липсва и изразено становище на Дирекция "Миграция".

С оглед изложеното, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона форма и съдържание, но при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на материалния закон и при несъответствие с неговата цел.

Според настоящия съдебен състав, липсват предпоставките, визирани в чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от Закона за чужденците в Република България, послужили като основание на постановения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Съгласно посочените разпоредби издаване на виза на чужденец се отказва, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и когато представи документ с невярно съдържание.

В нарушение на задълженията си по чл.7, ал.1 и ал.3, чл.9, ал.1 и ал.2 от АПК

служебно да прояви активност по събиране на всички необходими доказателства, относими към изясняване на действителните факти по случая, административният орган е основал изводите си само на част от релевантните обстоятелства. Не били съобразени представените доказателства относно необходимостта от полагане на грижи за болен член от семейството. Събраните по делото доказателства оборват тезата на административния орган, че чужденката не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Очевидно е в този смисъл, че намерението ѝ, да се установи в Република България, е ясно заявено, придружено от доказателства, които не са били обект на разглеждане от страна на органа, доколкото липсват мотиви за отказа в т.см. и следователно не била налице нито една от посочените в отказа хипотези на чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. В същото време приложените от заявителката документи с нотариална заверка на подписите доказват, че договор за наем на посочения в същия имот е сключен от положилите подписи под него страни, както и че Л. А. със собственоръчно поставен и заверен от нотариус подпис е декларирал, че предоставя свой собствен недвижим имот на Е. А., като жилище за пребиваване за времето на престоя ѝ в Република България. Тези документи са валидно съставени и пораждат своето правно действие. Изяснена е целта, както и условията на заявеното пребиваване, като за целите на това производство е без значение какви са дългосрочните намерения на чужденката. Представените документи не са с невярно съдържание и не са декларирани неверни данни. Чужденката е изпълнила всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от нея виза.

Настоящия съдебен състав не споделя доводите на жалбоподателката М. относно допуснатото нарушение на чл.8, ал.1 от ЕКПЧ касаещо право на зачитане на личния и семейния живот. В случая личния и семеен живот на М. е в Република Турция, поради което с отказа за издаване на виза за пребиваване в България, личният и семеен живот не се нарушава. Следва да се посочи, че доколкото М. е претендирала засягане на посочените основни права и свободи от ЕКПЧ, не е било изключението на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ за недопустимост на обжалване по съдебен ред.

Доколкото със съдебното решение е отменен отказ за виза, и тъй като съдът осъществява само контрол за законосъобразност, следва да върне административната преписка на органа за ново произнасяне по заявлението за виза, в съответствие с нормативно установените изисквания, съгласно чл.173, ал.2 АПК.

Поради своевременно направено искане за присъждане на разноски и по представен списък, съдът следва да разгледа искането на С., процесуален представител на жалбоподателката - л. 70 от делото, и за 10 лв. за държавна такса и 1000 лв. за адвокатско възнаграждение, платено в брой, съгласно договор за правна защита и съдействие - при подписването му. Съдът следва да присъди посочените разноски, на основание чл.143, ал.1 АПК.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Е. М., [дата на раждане] , гражданин на Турция, против отказ за издаване на виза тип „D“ изх. №23004174 от 05.07.2023г. на консула на

Р.България в [населено място], Турция.

ВРЪЩА административната преписка на консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в О., Република Турция, за ново произнасяне по заявление за виза, подадено на 04.05.2023г. от А. Е. М., [дата на раждане] , гражданин на Турция.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на А. Е. М., [дата на раждане] , гражданин на Турция сумата от 1010 лева за разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: